

Sygn. akt II Ka 413/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak (spr.) SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2022 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonego z art. 177 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, pełnomocników oskarżycieli posiłkowych i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 28 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 661/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 305 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

III. zwalnia oskarżycieli posiłkowych A. D. i M. G. (1) od opłaty za II instancję i wydatków postępowania, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;

IV. odstępuje od zasądzania pomiędzy stronami poniesionych kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 413/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt. II K 661/20;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. D.:</p> <p><u>obraza prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, tj.:</u></p> <p>1. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego A. M. i uznanie, iż dowód ten jest zbieżny z opiniami biegłych, a fakt nieprzyznania się oskarżonego do zarzucanego mu czynu nie ma istotnego znaczenia;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2. Art. 410 kpk. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych zeznań świadków, które Sąd uznał za w całości wiarygodne tj. T. S. (1), N. Z. (1), D. C., M. S. w postaci uznania zeznań świadków za wiarygodne jednak nie mające istotnego znaczenia dla sprawy, w sytuacji gdy świadkowie zeznawali, że oskarżony po zdarzeniu nie podszedł do pokrzywdzonego, nie wezwał pogotowia, nie udzielał mu pierwszej pomocy a jedynie siedział w samochodzie;

3. Art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych ustnej opinii biegłego S. oraz biegłego K. (protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2021 r), w których biegły S. stwierdza: „Mając utrudniłą obserwację przejścia przez porę nocną, na zdjęciach widać, przejście nie było dokładnie oświetlone również znaki drogowe znajdujące się na acylu dla pieszych utrudniały dostrzeżenie pieszego na przejściu, kierujący powinien zmniejszać prędkość i do momentu, do którego nie upewnił się. Że na przejściu nie ma pieszych nie powinien na przejście wjeżdżać gdyby potrzeba to kierujący powinien się nawet zatrzymać na tym przejściu aby upewnić się czy może na nie wjechać (...) kierujący naruszył zasadę ograniczonego zaufania. Biegły K. stwierdza: „Jeśli występowały jakiegokolwiek czynniki zaburzające obserwowanie drogi przez oskarżonego, to powinny jeszcze bardziej wpływać na jego ostrożności zmniejszenie prędkości”.

4. art. 193 kpk poprzez samoistne ustalenie przez Sąd okoliczności, które powinny wynikać z ustaleń

faktycznych - a nie wynikały, iż to pokrzywdzony wtargnął na jezdnię, podczas gdy żadne kateryczne wnioski z żadnej opinii nie padły, biegli jedynie w ustnej opinii pytani o możliwy scenariusz, wskazywać, że tak mogło być, jednak nie można uznać tego za wniosek kateryczny a ponadto konstatacja ta nie wynikała z żadnego z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów

Błąd w ustaleniach faktycznych sprawy, polegający na błędnym ustaleniu, iż pokrzywdzony M. G. (2) wtargnął na jednię przed samochód, którym poruszał się A. M., w sytuacji gdy z opinii pisemnych jak też i ustnych obydwu powołanych biegłych, jak też zebranego w sprawie materiału dowodowego taki wniosek nie wynika, co skutkowało ustaleniem przez Sąd, iż pokrzywdzony wtargnął przed pojazd oskarżonego i wymierzeniem mu kary grzywny, jako adekwatnej do wagi popełnionego czynu;

Obraza przepisów prawa materialnego:

art. 115 kk poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy Sąd nie odniósł się i nie rozważył wszystkich przesłanek wynikających z w/w przepisu warunkujących jego zastosowanie;

37a kk poprzez jego zastosowanie i uznanie, iż okoliczności sprawy wskazują, iż oskarżony może skorzystać z dobrodziejstwa w/w przepisu a w związku z tym karą wystarczającą zastosowana przez Sąd będzie kara grzywny;

Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary, poprzez orzeczenie przez Sąd kary rażąco niewspółmiernie łagodnej

w postaci kary grzywny w odniesieniu do A. M., która nie uwzględnia istotnych okoliczności obciążających oskarżonego, takich jak to, iż bezpośrednio po zdarzeniu nie interesował się losem pokrzywdzonego, pozostawił go samego na środku jezdni nie udzielając mu pomocy, a pomocy tej udzielił mu dopiero przypadkowi świadkowie, którzy przyjechali bezpośrednio po zdarzeniu, co powinno skutkować wymierzeniem oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku;

Apelacja oskarżyciela publicznego:

Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 413 § 2 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie zebranych w sprawie dowodów, w tym w szczególności opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, prowadzącej do przyjęcia, że istniejące w sprawie dowody dają podstawy do stwierdzenia, że pokrzywdzony M. G. (2) wtargnął na jezdnię przed pojazd oskarżonego, co skutkowało przyjęciem nieznacznego stopnia winy przy ocenie zachowania oskarżonego i w konsekwencji wymierzenie mu kary rażąco niewspółmiernej w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do przyjęcia, że brak jest dowodów wskazujących na ustalenie, że pokrzywdzony wtargnął na jezdnię przed pojazd oskarżonego,

Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. M. polegającą na orzeczeniu przez Sąd kary grzywny w wysokości

300 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych, podczas gdy ustalone przez Sąd okoliczności, a zwłaszcza charakter popełnionego przestępstwa, stopień naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądów} m i wielość naruszonych norm Ustawy Prawo o ruchu drogowym, stopień winy oskarżonego a także wysoki stopień społecznej szkodliwości jego czynu, a nadto naruszone przez oskarżonego i skutki tego naruszenia w postaci śmierci pokrzywdzonego oraz jego postawa po zaistnieniu przestępstwa jak i w toku postępowania, pozbawiona skruchy, przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat przy uwzględnieniu pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. G. (1):

naruszenie art. 37a k.k. w zw. z art. 177 § 2 k.k. poprzez uznanie, że w okolicznościach niniejszej sprawy, orzeczona przez Sąd kara grzywny jest karą odpowiednią i tym samym wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej, uwzględniającej jedynie okoliczności łagodzące czynu popełnionego przez Oskarżonego, podczas gdy czyn A. M. wypełnia wszelkie znamiona z art. 177 § 2 k.k., Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie zachował należytej ostrożności oraz nie zredukował prędkości do prędkości bezpiecznej, w wyniku czego potrącił M. G. (2), czym doprowadził do jego śmierci;

naruszenie art. 58 § 1 k.k. w zw. z art. 53 § 1 k.k. poprzez

sięgnięcie przez Sąd do kary łagodniejszej niż przewidzianej w sankcji za przypisane oskarżonemu przestępstwo, co w realiach niniejszej sprawy razi łagodnym jego potraktowaniem i czyni karę jako niespełniającą wszystkich dyrektyw kary z art. 53 § 1 k.k., w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodu z zeznań świadka M. S., polegające na uznaniu, że jego zeznania korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, podczas gdy Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, iż podczas reanimacji Oskarżony oddalił pojazd od ciała Pokrzywdzonego, co z pewnością wpłynęło na obliczenie prędkości z jaką poruszał się w chwili wypadku;

naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego jak również nadinterpretację dowodów z opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków, które to naruszenia polegały na ustaleniu przez Sąd, że Pokrzywdzony „wtargnął” na przejście dla pieszych z punktu widzenia kierowcy z lewej strony na prawą, a uszkodzona pozostała prawa strona samochodu oraz nieuwzględnienia okoliczności cofnięcia przez Oskarżonego pojazdu od ciała Pokrzywdzonego podczas reanimacji podczas gdy Pokrzywdzony musiał znajdować się już na przejściu dla pieszych w chwili uderzenia, gdyż, gdyby miał na nie wtargnąć, tak jak ustalił Sąd, z logicznego punktu widzenia powinna zostać uszkodzona lewa, a nie prawa część pojazdu jak to

miało miejsce w stanie faktycznym sprawy, którym poruszał się Oskarżony; natomiast oddalenie przez Oskarżonego pojazdu od ciała Pokrzywdzonego z pewnością miała wpływ na wyliczenie przez biegłych prędkości z jaką w chwili wypadku poruszał się Oskarżony;

naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę dowodów z zeznań świadków T. S. (1), N. Z. (2), D. C. i M. S. dokumentacji fotograficznej poprzez przyjęcie, że miejsce zdarzenia pozostawało nieoświetlone podczas gdy w zeznaniach świadków pojawiły się rozbieżności co do kwestii oświetlenia miejsc i zdarzenia, co więcej w odpowiedzi na skierowane przez Sąd zapytanie, zarządca drogi wskazał, że w miejscu wypadku zamontowane jest oświetlenie solanie, które działa codziennie, co wskazał, że przejście dla pieszych w momencie wypadku było oświetlone, ponadto Poszkodowany ubrany był w szarą koszulkę, niebieskie spodnie, białe buty i skarpety oraz posiadał plecak z elementem odblaskowym, w związku z czym musiał być widoczny dla Oskarżonego;

naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadków T. S. (1), N. Z. (1), D. C., M. S. w odniesieniu do nieudzielenia przez Oskarżonego pomocy Pokrzywdzonemu, podczas gdy Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków, którzy również wskazywali na fakt nieudzielenia pomocy przez Oskarżonego, nie zadzwonienia po karetkę, lecz jedynie bezczynnego siedzenia w pojeździe;

**Powyższe naruszenia
procedury karnej
doprowadziły do:**

- błędnego ustalenia stanu faktycznego, jakoby Oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a bezpośrednią przyczyną wypadku było wtargnięcie pieszego na jezdnię, a co za tym idzie, orzeczenie kary rażąco niewspółmiernej do popełnionego czynu, podczas gdy to Oskarżony przed oznakowanym przejściem dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie zredukował prędkości do prędkości bezpiecznej, w wyniku czego przednim prawym narożnikiem pojazdu potrafił pieszego M. G. (2), a wtargnięciu pieszego na przejście dla pieszych nie tylko nie zostało potwierdzone w zebranych materiale dowodowym, ale ponadto materiał dowodowy tej okoliczności przeczył;

Apelacja obrońcy oskarżonego:

Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, tj.:

art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez niewłaściwą, sprzeczną z zasadami logiki, prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego ocenę zebranych w sprawie dowodów, jak też brak obiektywizmu w sposobie oceny dowodów, wyrażających się w wyprowadzeniu z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, nadto opieraniu się na własnych domniemaniach nie znajdujących wystarczającego potwierdzenia w dowodach, wreszcie nadinterpretacji i nadawaniu nadmiernego znaczenia okolicznościom, które jeszcze same

w sobie nie mogą świadczyć, że A. M. dopuścił się przestępstwa określonego w art. 177 § 2 kk k.k., a opisanych w uzasadnieniu wyroku, przy umniejszaniu lub całkowitym pomijaniu okoliczności przemawiających na jego korzyść, brak wzięcia pod uwagę okoliczności uniemożliwiających przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu jak również zaniechaniu kompleksowej i wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który prawidłowo oceniony nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżony faktycznie dopuścił się zarzucanego mu czynu, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem skutkowało nie tylko brakiem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w zgodzie z zasadą rzetelnego procesu karnego i zasadą prawdy materialnej ale przede wszystkim błędnymi ustaleniami faktycznymi dotyczącymi kwestii fundamentalnych dla oceny odpowiedzialności karnej oskarżonego, a w rezultacie uznaniem winy oskarżonego;

art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez uznanie, że oskarżony A. M. dopuścił się przestępstwa określonego w art. 177 § 2 kk k.k. w sytuacji gdy biegli z zakresu rekonstrukcji wypadków stwierdzili, iż nie można przypisać sprawstwa oskarżonemu;

błąd w ustaleniach faktycznych:

zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie, iż oskarżony A. M. nieumyślnie naruszył zasady

bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przed oznakowanym przejściem dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności, nie zredukował prędkości do prędkości bezpiecznej, w wyniku czego przednim prawem narożnikiem pojazdu uderzył pieszego M. G. (2), podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logicznego rozumowania ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do przeciwnego wniosku, bowiem tak jak stwierdza Sąd I instancji pokrzywdzony M. G. (2) wtargnął na jezdnię przed pojazd oskarżonego w stanie znacznego upojenia alkoholowego, w terenie niezabudowanym, w obrębie nieoświetlonego przejścia dla pieszych (biegły M. K. - „miejsce wypadku nie było oświetlone poza pulsującą strzałką koloru pomarańczowego”, na ruchliwej drodze krajowej, bez kamizelki odblaskowej, co również koresponduje ze stwierdzeniem biegłego K.: „Nie udzielę odpowiedzi czy pieszy zdążyłby przejść przy zmniejszeniu prędkości pojazdu bo to też zależy od jego zachowania:”;

- poprzez przyjęcie że pieszy M. G. (2) przekraczał jezdnię w miejscu wyznaczonym (od lewej do prawej strony z punktu widzenia kierującego) w sytuacji gdy biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków T. S. (2) na rozprawie w dniu 22 listopada 2021 stwierdził kategorycznie, że „dokładny tor pieszego nie jest określony. Do wypadku doszło w pobliżu przejścia dla pieszych. Mogło to też być w pewnej odległości poza przejściem dla pieszych. Nie ma śladów na jezdni, które wskazywałyby jednoznacznie w

którym miejscu znajdował się pieszy w chwili zdarzenia;

- poprzez przyjęcie, że oskarżony A. M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przed oznakowanym przejściem dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności w sytuacji gdy biegły T. S. (2) kategorycznie stwierdził, że pieszy z uwagi na fakt, iż był pod wpływem alkoholu (zaburzone postrzeganie odległości), bez kamizelki odblaskowej nie powinien wchodzić na jezdnię, nadto stwierdził, że „można przyjąć, że chciał przebiec przed samochodem, który raczej powinien zauważyć”;

- poprzez przyjęcie, że oskarżony A. M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przed oznakowanym przejściem dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności w sytuacji gdy biegły M. K. wskazał, iż

a. „ Kierujący jadać z prędkością administracyjnie dozwoloną tj. 90km/h nie miał możliwości uniknięcia wypadku,

b. „ pokrzywdzonego stwierdzono 1,7 promila alkoholu we krwi, korzystając z przejścia dla pieszych nie upewnił się , że został zauważony przez kierującego i wszedł na przejście, w sytuacji gdy powinien powstrzymać się przed wejściem do momentu aż upewni się, że został zauważony przez kierującego i aż ten zacznie zmniejszać prędkość, w tym przypadku to nie nastąpiło, pieszy nie powinien wchodzić na przejście dla pieszych, brak kamizelki i obecność

	<p>pieszego za znakiem świetlnym będzie skutkowało pogorszeniem możliwości dostrzeżenia, co w konsekwencji skutkowało błędną interpretacją art. 177 § 1 k.k</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stosownie do treści art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk Sąd Okręgowy ograniczy sporządzenie niniejszego uzasadnienia, poprzestając na ustosunkowaniu się do zarzutów oskarżyciela publicznego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej – M. G. (1), którzy jako jedyni złożyli o nie wnioski. Wobec zaś faktu, że te, nawet pomimo iż niekiedy oparte zostały na odmiennych względnych podstawach odwoławczych, w istocie krążyły wokół spokrewnionych zagadnień, omówione zostaną w sposób łączny. Tak prokurator jak i pełnomocnik nie zgodzili się bowiem z pierwszoinstancyjną oceną dowodów, skutkującą przyjęciem, iż pokrzywdzony M. G. (2) wtargnął na jezdnię, a tym samym niejako sprowokował zdarzenie stanowiące przedmiot niniejszego postępowania, co z kolei, analogicznie, wywarło wpływ na ustalenia Sądu merytorycznego dotyczące stopnia zawinienia sprawcy i ostatecznie zaważyło też na wymierzonej wobec niego sankcji.</p> <p>Wobec pewnych wciąż żywych obiekcji ze strony skarżącego prokuratora na wstępie nadmienić należy, iż Sąd pierwszej instancji, działając w ramach swoich uprawnień procesowych, władnym jest, ażeby w granicach zaproponowanych przez oskarżenie</p>		

zmienić opis czynu przytoczony w akcie oskarżenia – tak ażeby ten jak najwierniej oddawał rzeczywisty przebieg zdarzenia. Niezależnie zatem od tego czy na kanwie niniejszej sprawy ten pierwotny był wewnątrznie sprzeczny i rodził trudności interpretacyjne czy nie też nie (gdyż jak zauważył sam apelujący kwestia ta miała marginalne znaczenie nawet dla jego własnych wywodów), słusznie Sąd pierwszej instancji dokonał w jego brzmieniu pewnych korekt. Wszak, zarzut postawiony przez prokuratora nie znalazł potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w sposób wyraźny obalił, aby przyczyną wypadku było nieustąpienie pierwszeństwa pieszemu, który to z kolei miałyby się poruszać w okolicach przejścia dla pieszych w sposób niebudzący zastrzeżeń. Wręcz przeciwnie – to pokrzywdzony wywołał stan zagrożenia, poprzez wtargnięcie przed jadący pojazd. A w tej oto sytuacji, wina kierującego sprowadzała się do naruszenia zasad szczególnej ostrożności i prędkości bezpiecznej, co tak naprawdę uniemożliwiło kierującemu uniknięcie wypadku. Trudno również skutecznie obalić przekonania Sądu pierwszej instancji, iż ustalenia tego rodzaju wynikały bezpośrednio z opinii biegłych wydanych na etapie śledztwa. W tej sytuacji rzeczywiście wydaje się, iż konstrukcja zarzutu przyjęta przez oskarżenie stanowiła rezultat niezrozumienia przezeń treści rzeczonego dowodu.

Tym samym, nie sposób zaaprobować dalszych przekonań skarżącego co do samego przebiegu zajścia, o którym mowa. Prokurator wprawdzie dokonał drobiazgowej

interpretacji znaczeniowej pojęcia wtargnąć, posługując się przy tym definicją zaczerpniętą ze Słownika Języka Polskiego PWN i nie upatrując w aktywności M. G. (2) jego znamion, jednak w ocenie Sądu Okręgowego wywody tego rodzaju stanowiły wyłącznie polemikę ze słuszną teorią zaprezentowaną na łamach uzasadnienia do zaskarżonego wyroku. Bez wątpienia, zupełną rację miał bowiem Sąd pierwszej instancji, przekonujący iż materiał dowodowy nie wykazał, aby w rozpatrywanej sytuacji pieszy miał pierwszeństwo. Zgodnie z art. 26 ust. 1 upord (w brzmieniu z dnia zdarzenia) kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, był obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Użyty przez ustawodawcę przyimek (na) wyraźnie wskazywał zatem, że przywilej pierwszeństwa przysługiwał podmiotowi znajdującemu się nie w bliższych lub dalszych okolicach przejścia dla pieszych, lecz stricte na nim. W przedmiotowej sprawie istotne znaczenie miał nadto art. 13 ust. 8 wspomnianej już ustawy, stanowiący że jeżeli przejście dla pieszych wyznaczone było na drodze dwujezdniowej, to przejście na każdej z tych dwóch jezdni uważało się za przejście odrębne. Przepis ten miał odpowiednio zastosowanie także do przejścia dla pieszych w miejscu, w którym ruch pojazdów był rozdzielony wysepką lub za pomocą innych urządzeń tożsamych funkcjonalnie. Stąd, w analizowanej sytuacji, M. G. (2) nie miał pierwszeństwa znajdując się właśnie na tzw. wysepce rozdzielającej poszczególne pasy drogi i nie był upoważniony, aby samoistnie, bez

rozejrzenia się i oceny sytuacji podjąć dalszą podróż. Tymczasem, pokrzywdzony, notabene znajdujący się w stanie nietrzeźwości, wszedł na jezdnię nie zachowując chociażby minimum ostrożności, wymaganej w ówczesnych okolicznościach (pora dnia, warunki atmosferyczne, nasilenie ruchu, widoczność) i nijak nie upewnił się, czy zbliżający się kierowca spostrzegł nie tylko jego zamiar, ale też samą obecność.

Ustalenia te pozostawały wynikiem prawidłowej i niezwykle skrupulatnej oceny dowodów. Oczywiście, przywołana przez skarżącego opinia T. S. (2), stanowiąca ich podstawę, w pewnych fragmentach pozostawała dość nieprecyzyjna – co nie umknęło również uwadze Sądu Rejonowego, jednak te niejasności i nieścisłości tak naprawdę miały charakter jedynie pozorny i absolutnie nie dotyczyły kwestii mających relewantne znaczenie dla finalnie wyprowadzonych wniosków. Co do tych biegły pozostawał bowiem przekonany, dobitnie wskazując, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było wtargnięcie pieszego na jezdnię, co wyraźnie powieścił w toku przeprowadzenia ustnej opinii uzupełniającej. Co ciekawe – konkluzje te potwierdził również inny, niezależny biegły, dokonujący badania zgoła odmienną metodą. Rzecz jasna, ujawnione na jezdni ślady nie pozwalały odtworzyć przebiegu zajścia z taką precyzją jak życzyłby sobie tego skarżący, jednak dla specjalistów okazały się wystarczające do dokonania oceny, czy i w jakim stopniu M. G. (2) przyczynił się do powstania wypadku, wskutek którego poniósł śmierć oraz w jakim zakresie za takie następstwo zdarzenia odpowiadał podsądny. Nie warto

także pomijać, że to właśnie wspomniani specjaliści, z racji zdobytej wiedzy i doświadczenia, uprawnieni byli do wyprowadza wniosków w tym przedmiocie. Kompetencji tej nie posiadał zarazem oskarżyciel publiczny, którego przekonania w tej sytuacji należy traktować jedynie jako dowolne spekulacje.

W sposób tożsamy odnieść należy się do spostrzeżeń skarżącego pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, który ustalony stan faktyczny próbował obalić własnymi wnioskami. Wprawdzie, swój tok dedukcji ten próbował uargumentować, powołując się na ujawnione ślady i wynikające z nich kalkulacje, jednak niewątpliwie wnioski te nie tylko w dalszym ciągu pozostawały nieuprawnione i nieobiektywne, ale nadto nie stanowiły żadnego novum. Wszak, tak opiniujący jak i Sąd Rejonowy dostrzegł okoliczności towarzyszące znaczeniu, postawę sprawcy bezpośrednio po nim, kwestię związane z udzieleniem pomocy i warunkami panującymi wówczas na drodze, słusznie uznając iż te nie miały relewantnego znaczenia dla możliwości odtworzenia stanu faktycznego. Stąd, pewne drobne nieścisłości świadków co do tych przesłanek (jak chociażby w kwestii oświetlenia drogi) pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jednocześnie, ze względu na ich rangę oraz charakter sprawy i towarzyszące uczestnikom zajścia emocje, nie mogły one podważyć wiarygodności tychże świadków albo przemawiać za wystąpieniem wątpliwości, które organ procesowy winien w dalszej kolejności zupełnie wyeliminować. Wobec obszernego i wiarygodnego materiału dowodowego, dowolne

dywagacje skarżącego nie mogły stanowić wiernego wyznacznika stanu faktycznego sprawy i wiązać, tak Sądu Rejonowego jak i Instancji Odwoławczej.

Przechodząc do kolejnej kategorii wyprowadzonych przez obu skarżących zarzutów nadmienić należy, iż orzeczona wobec A. M. kara w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość bądź przeciwnie – jest karą zbyt łagodną, która nie zdoła spełnić swych ustawowych celów. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, kryterium o jakim mowa powyżej nie spełniła kara zasądzona wobec oskarżonego

przez Sąd pierwszej instancji. Ferując rozstrzygnięcie w tym przedmiocie organ procesowy nie tylko uwzględnił wszystkie podstawowe ustawowe dyrektywy wymiaru kary (płynące z treści art. 53 kk), właściwie zważył stopień winy sprawcy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby A. M., ale również spojrzął na ten aspekt nieco szerzej – przez pryzmat wytycznych zawartych w treści art. 37a § 1 kk i art. 58 § 1 kk. I tak, dla możliwości skorzystania z dobrodziejstwa pierwszej z wymienionych regulacji konieczne jest równoległe zaistnienie trzech przesłanek. Po pierwsze, w grę wchodzi przestępstwo zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat; po drugie, hipotetycznie wymierzona przez Sąd kara pozbawienia wolności za to przestępstwo nie może być surowsza od 1 roku; po trzecie zaś, sprawca nie może być osobą popełniającą przestępstwo działającą w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, nie może być również osobą popełniającą przestępstwo o charakterze terrorystycznym. Konsekwencją spełnienia powyższych przesłanek jest fakultatywne orzeczenie kary grzywny albo kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności, przy czym ta pierwsza nie może być niższa od 3 miesięcy, zaś ta druga nie może być niższa od 100 stawek dziennych. W razie orzeczenia kary nieizolacyjnej obligatoryjne staje się równoczesne orzeczenie środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku. Zgodnie zaś z

drugą wspomnianą dyrektywą, jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, Sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Przez powyższe rozumieć zatem należy, iż zarówno kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, jak i kara pozbawienia wolności orzekana bezwarunkowo powinny być - na zasadzie ultima ratio - orzekane wyłącznie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie mogą spełnić celów kary, zaś sam sprawca wymaga izolowania od społeczeństwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do uznania, że orzeczona wobec A. M. kara grzywny nie spełni swych ustawowych celów. Oczywiście, rację miał skarżący, iż następstwem czynu oskarżonego była śmierć człowieka, jednakże samo tylko wystąpienie skutku tego rodzaju nie mogło determinować odpowiedzialności sprawcy i przemawiać za orzeczeniem względem niego surowej kary, jako należnej mu niejako automatycznie. A wydawać by się mogło, że właśnie taka idea przyświecała skarżącemu, który na tej właśnie przesłance bazował, pomijając zupełnie pozostałe czynniki znamienne dla ustalenia rodzaju i wymiaru zasądzonej kary. Nie należy bowiem ignorować, iż popełnione przez A. M. przestępstwo miało charakter nieumyślny. Sprawcy nie przyświecał zatem zamiar pozbawiania życia innego człowieka. Co więcej – jak już nakreślono powyżej, to nieostrożne

zachowanie ofiary doprowadziło do powstania wypadku.	
Wniosek	
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. D.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • O zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku • O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanego oskarżonemu czynu stwierdzenia iż M. G. (2) „wtargnął na jezdnię przed pojazd oskarżonego” <p>Apelacja oskarżyciela publicznego:</p> <p>- o zmianę punktu 1 zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyeliminowanie z jego treści sformułowania „wtargnął na jezdnię przed pojazd oskarżonego”, • orzeczenie wobec oskarżonego A. M. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat w miejsce orzeczonej kary grzywny • wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary art. 37a kk • orzeczenie obowiązku informowania Sądu o przebiegu okresu próby raz na 6 miesięcy <p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. G. (1):</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie Oskarżonemu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku;</p> <p>– o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanego oskarżonemu czynu stwierdzenia, iż M. G. (2) „wtargnął na jezdnię przed pojazd oskarżonego;</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, żaden z wyprowadzonych wniosków apelacyjnych nie zasłużył na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt. II K 661/20;	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencje w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

-----		-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-----		-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.	-----
Zwięzle o powodach uchylenia			
-----		-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
-----		-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----	-----	-----
6. Koszty Procesu			

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III IV	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk, uznając iż na gruncie przedmiotowej sprawy zaistniały przesłanki przemawiające za zwolnieniem oskarżycielek posiłkowych od ponoszenia kosztów postępowania. Nadto, Sąd Okręgowy odstąpił od

zasądzania pomiędzy stronami poniesionych kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 661/20;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nieślusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 661/20;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3.	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. G. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 661/20;	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo	

	niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 661/20;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana